

0 CULTURA I EDUCACIÓ

Uns quants anys abans - no recordo quants - que em plantejés escriure amb una certa regularitat, **El Periódico** va publicar la meua primera carta, la que anomeno “carta número 0”. Deia:

Si un segueix els mitjans de comunicació, cada vegada que surt a la llum algun cas dels considerats com a **problema social** s’arriba a la conclusió que l’origen de qualsevol mal radica en l’educació i que l’escola, de forma subsidiària, n’és la responsable. Com a professional de l’ensenyament amb molts anys d’experiència, estic d’acord en el fet que l’escola té un paper molt important en l’àmbit educatiu, però no té ni ha de tenir tota la responsabilitat. Presentar l’escola des d’aquesta òptica és frívol. Cada vega més, l’escola s’està convertint en una esponja amb l’obligació d’absorbir i donar resposta satisfactòria a tota mena de problemes educatius. Quina fal·làcia!

Voldria fer algunes puntualitzacions per reflexionar sobre la situació:

- 1 La família, s’implica seriosament en l’educació dels fills o bé delega?
- 2 Els anomenats tècnics de l’educació ho tenen clar o experimenten?
- 3 Els mitjans de comunicació, especialment els públics, són conscients del seu paper o només es fixen en les audiències?
- 4 Les institucions valoren el fet cultural o només promocionen la **cultura oficial**?

5 Els polítics realment es preocupen per l'educació?
No és un d'aquells temes que s'utilitzen segons
les circumstàncies?

Si realment l'educació importa, s'ha de parlar de valors,
actuar amb comportaments ètics, deixar-se de
progressismes folklòrics i denunciar la quantitat
d'escombreries amb què se'ns bombardeja.

Aquest és el camí per intentar clarificar el grau de
responsabilitat de cadascú. Després, potser es podrà
parlar seriosament d'educació. Tota la resta és
demagògia.

1 POSSIBILISME

28/10/2009

La implantació de la Llei de Dependència s'està
convertint en una vergonya que hauria de fer sortir els
colors als responsables de la seva aplicació, però ben al
contrari, els fets demostren un passotisme total davant les
carències, les necessitats i els drets de moltes persones.

Argumentaré aquestes afirmacions de la forma següent: 1
Una vegada presentada tota la documentació no es
respecten per a res els terminis legals. 2 No hi ha forma
humana de contactar amb algun responsable, la
telefonista de torn es menja tot els "marrons". 3 La
resposta a qualsevol consulta és una evasiva o una
ambigüetat. 4 Sembla que es juga al possibilisme, és a
dir, especular amb la possibilitat que el beneficiari es
mori abans de rebre la prestació. 5 La prestació així com

els endarreriments que corresponguin estan lliures d'impostos si es cobren en vida, però en cas de defunció, tributen si els familiars els reclamen. A què juguem? La conclusió és la següent: drets per a l'administració i deures per als ciutadans.

Per acabar i davant del gastat argument de "no hi ha diners" recomano: menys càrrecs i organismes inútils, menys sous desorbitats, menys dietes, menys cotxes oficials, menys luxes innecessaris, menys ... etc i més bona administració dels recursos que no s'ha d'oblidar que són nostres.

2   **COMPETÈNCIES BÀSIQUES**   18/2/2010

"...Uns nens a qui se'ls diu que siguin fidels a les seves conviccions, però assisteixen a la paradoxa de veure com el seu propi conseller nega dilluns el que va defensar el diumenge." Joan Barril (El Periódico, 17/2/2010).

Comparteixo totalment el contingut de l'article i com a professional de l'ensenyament des de fa molts anys plantejo la possibilitat d'ampliar el ventall de les competències bàsiques incloent-hi la "credibilitat". La credibilitat és la conseqüència de la manera de ser i de fer, i únicament amb aquesta qualitat es pot tenir l'autoritat moral de la qual ha d'estar dotat un membre del govern i qualsevol persona amb responsabilitats, tota la resta és pura fal·làcia. La classe - caldria redefinir el concepte - política hauria d'admetre sense pal·liatius que és urgent una regeneració amb profunditat, una entrada

d'aire fresc, una teràpia d'higiene mental, una conducta amb comportaments ètics .. però sobretot, actuar amb honestat.

3 NO SÓC FUNCIONARI

21/2/2012

Sóc professor d'una escola concertada des de fa quaranta anys. No sóc funcionari i per tant ni el meu lloc de treball és vitalici ni gaudeixo dels privilegis de la funció pública. La meva jornada laboral és de trenta hores setmanals més el temps que vulgui dedicar-hi, que sovint és considerable. No m'he queixat mai ni em queixo de la meva feina perquè m'agrada, em dedico a la docència per vocació i no per necessitat. Professionalment m'ha donat moltes satisfaccions, també maldecaps, però malgrat tot considero que es tracta d'una tasca molt gratificant si deixem de banda les qüestions materials. Enguany però, a mi i a tots els que es troben en la mateixa situació, s'ens considera funcionaris i des del 2010 s'ens aplica la mateixa "retallada". Si realment s'ens vol atorgar la categoria de funcionari cal que sigui a tots els efectes, és a dir, "a les verdes i a les madures" com resa popularment. Qualsevol intent de justificació a la situació actual és pura fal·làcia.

Publicació: **EL PERIÓDICO** (16/3/2012)

4 DIARREA MENTAL

23/11/2012

Tots sabem que en la mesura en què la campanya electoral avança i a falta d'arguments sòlids s'imposa el "tot s'hi val" sense cap mena d'escrúpols. Al polític de torn se li escalfa la boca i és capaç de deixar anar qualsevol cosa amb l'únic objectiu d'intentar guanyar vots. Europa, el nazisme, la guerra civil, les pensions dels jubilats, l'atenció als discapacitats, les fronteres, els cognoms ... Ah!, també les hipoteques i tal vegada les guerres púniques o la selecció de les espècies. El fet d'escupir animalades per sistema no fa altra cosa que posar de manifest l'alt nivell de preparació però sobretot la qualitat humana de determinats personatges de la mal anomenada classe política que per cert, de classe res. Com que desconec quina malaltia els deu afectar em permeto introduir el concepte de "Diarrea mental", en alguns casos, "Diarrea mental galopant" amb connotacions hereditàries i amb risc de pandèmia.

5 DECRET DE NOVA PLANTA 2012 4/12/2012

Porto més de quaranta anys dedicat a la docència i mai havia vist la quantitat de despropòsits que des del govern central s'intenten posar en pràctica mitjançant una llei que es podria qualificar de tot menys d'educació. A banda de la qüestió tecnològica, incompreensible al segle XXI,

pel què fa al català, hom podria dir que es tracta d'un nou Decret de Nova Planta. Dedueixo que els nostres nois i noies no tenen altra consideració que simple material a utilitzar per tal d'imposar una ideologia totalitària i retrògrada que ja hauria d'estar superada si realment ens considerem un país modern i democràtic. Amb plantejaments d'aquest tipus ni es progressa ni s'avança, es creen conflictes que a la pràctica no existeixen, es fomenta el radicalisme i no es calibren les possibles conseqüències. El nivell d'irresponsabilitat arriba a quotes inimaginables. Aquesta manera d'actuar no té res a veure amb el concepte d'educació en sentit ampli, simplement perquè l'educació no importa, es manipula i s'utilitza per interessos exclusivament ideològics i partidistes.

Més que "castellanitzar", es tractaria "d'alfabetitzar" una quantitat considerable de personatges de la vida política que no han evolucionat i als quals els manca la capacitat necessària per entendre quina és la realitat.

Publicació: **EL PERIÓDICO** amb el títol **Objectiu: alfabetitzar** (4/12/2012) i **LA VANGUARDIA** (7/12/2017)

Els meus pares, per raons de l'època que els hi va tocar viure, no tenien estudis però tenien seny. Van procurar educar-me en el respecte a les persones i l'honestedat. Per ells vaig saber què significava ser treballador i ser responsable, i vaig descobrir què vol dir tenir autoritat moral. A l'escola "franquista" vaig tenir la sort de trobar-me amb un bon mestre, "el senyor Ferrà", que em va inculcar el valor de l'esforç i la satisfacció per la feina ben feta. Tot això, sense cap mena de dubte em va marcar positivament i va anar configurant una manera de fer. Donat les notícies que cada dia apareixen en els mitjans de comunicació, em pregunto què se n'ha fet dels valors que esmento. Quina autoritat moral té la classe política per exigir res si l'honestedat brilla per la seva absència i la indecència més flagrant no té cap mena de resposta? No vivim en un estat de dret, vivim en un estat d'impunitat (per alguns) que ampara i potencia una fauna que s'aprofita de la democràcia, una fauna la qual, de la política n'ha fet ofici en benefici propi. Per cert, em dedico a la docència i em preocupa el missatge que reben els joves per part de qui hauria de donar exemple, especialment, d'honestedat.

Publicació: **LA VANGUARDIA** (24/1/2013)

Segons les cròniques de l'època, els "chorizos" eren els partidaris del "Teatro del Príncipe" (Madrid, 1742). Sembla ser que un tal Francisco Rubert, actor de la companyia, en una funció de tarda i a falta d'uns xoriços que s'havia de menjar en plena escena, va improvisar una gran quantitat i varietat d'exclamacions contra l'encarregat de l'atrezzo. La reacció del públic va ser immediata, un atac de riure col·lectiu. Des d'aleshores l'enginyós actor va ser anomenat "el de los chorizos", i de la mateixa forma també foren reconeguts tots els qui a partir d'aquell moment assistien a les representacions del "Teatro del Príncipe". El "Diccionario de la Real Academia de la Lengua" defineix el "chorizo" com "un pedazo corto de tripa lleno de carne, regularmente de puerco, picada y adobada". A banda d'aquesta definició acadèmica, tothom coneix per "chorizo" una persona que roba o estafa amb certa habilitat. És evident que d'una manera o altra, el "chorizo", en totes les seves varietats, forma part del patrimoni nacional. La llarga llista de "chorizos" locals, autonòmics i estatals constitueix un material d'estudi extraordinari per entendre la situació actual d'un país productor també d'altres embotits.

Publicació: **EL PERIÓDICO** (1/2/2013) i **LA VANGUARDIA** (4/1/2013)

Si hom fa un seguiment de les notícies que cada dia apareixen en els mitjans de comunicació es podria arribar a la conclusió que el "Despotisme" recupera vigència. Cal dir però que enguany, el dèspota no és el monarca com en l'Antic Règim, el dèspota modern (per dir-ho d'alguna manera) és el gover de torn auspiciat pel partit polític que li dóna suport. Conceptes com justícia, ètica i autoritat moral han desaparegut de la vida política. L'hipotètic Estat de Dret s'està convertint en un sainet i el seus representants en personatges de farsa. Pel què fa a la famosa frase "Tot per al poble però sense el poble", la versió actual podria ser perfectament, "Res per al poble però amb el poble". Res perquè els suposats drets són de nom però no de fet i perquè és evident que el poble només representa una "quantitat de vots" quan es convoca la "Gran comèdia de les eleccions". Un govern amb actituds i comportaments propis dels segles XVII i XVIII haurien de tenir molt present que el "Despotisme" va propiciar la Revolució Francesa. Creure's que es pertany a una casta que pot menynstenir la dignitat de les persones posa de manifest la manera de pensar (diguem-ni ideologia) de qui avui per avui té la responsabilitat de govern.

9 PARÀSITS EN DEMOCRÀCIA 8/3/2013

Des d'un temps ençà, en el panorama polític espanyol i català, estan aflorant una colla de casos i personatges que amb la Constitució com escut, amb arguments pseudopatriòtics i en ocasions surrealistes, manifesten per activa i per passiva fins a la saturació, la seva voluntat de salvaguardar l'Estat de Dret per damunt de tot i de fer complir les lleis. Corrupció creixent, espionatge de "còmic", denúncies i contradenúncies, demandes, intromissions en l'àmbit del poder judicial, informacions tendencioses no contrastades, amenaces, difamacions i un llarg etc. conformen l'actualitat i el dia a dia d'un estat europeu que s'autoqualifica de democràtic. Personalment, la meua percepció em fa pensar que únicament es pretén mantenir un sistema en benefici propi per tal de perpetuar-se en una situació de privilegi i de total impunitat a costa de la ciutadania. El parasitisme, polític en aquest cas, constitueix un "modus vivendi" amb despreci total per l'electorat, capaç de generar la més variada gamma de maniobres de distracció amb un únic objectiu: aprofitar-se d'allò que varen inventar els grecs i que en diem democràcia.

Publicació: **LA VANGUARDIA** (8/3/2017)

Estic fart de què em preguin per imbècil, i com jo, penso que la majoria de la gent. Dia darrera dia es decobreix algun afer, no passa absolutament res i per si fos poc encara haig de sentir declaracions com "hay una percepció exagerada de la corrupció" i "el gobierno es preocupado por la creciente proliferación de sentimientos antipolíticos". No es tracta de percepció, es tracta de realitat i si proliferen els sentiments antipolitics deu ser per la manca total de credibilitat, credibilitat que per cert, es guanya amb l'exemple i amb la praxis diària. És del tot inadmissible pretendre donar lliçons de transparència, ètica i honestat quan el desvergonyiment i la manca de respecte envers l'electorat comporta una salmòdia d'arguments que ja ningú es creu perquè malgrat tot, les persones encara tenen la possibilitat de pensar, de moment no és anticonstitucional ni va en contra de la llei. Però què s'han cregut aquesta colla de personatges que de la política n'han fet el seu ofici sense cap mena d'escrúpol? Si tinguéssin la més mínima dignitat haurien de callar perquè sentir-los ofèn la intel·ligència. Haurien de deixar de tensar la corda perquè un dia es pot produir un esclat social de nefastes conseqüències. Les eleccions es guanyen per servir, no per servir-se'n, per complir els compromisos electorals i per fer tot el possible en benefici de la ciutadania. Mentre hi hagi gent que busca menjar en els contenidors d'escombreries aquesta banda de vividors no tenen cap mena d'autoritat moral per obrir la boca ni alliçonar.

Estic fart de què em preguin per imbecil, i com jo, penso que la majoria de la gent deuen sentir el mateix. Dia darrera dia es descobreix algun afer, els partits majoritaris estan coberts de "merda" i no passa absolutament res, ningú assumeix cap mena de responsabilitat, la paraula dimissió no existeix i per descomptat, els diners apropiats indègudament no es tornen ni es reclamen. Com a complement, s'ha de fer referència també a les actius xulesques i arrogants que predominen. És ben bé allò de qui dia passa any empeny ... i a sobre més xulo que un vuit. Per si no n'hi hagués prou, apareixen declaracions com "hay una percepció exagerada de la corrupción" i "el gobierno está preocupado por la creciente proliferación de sentimientos antipolíticos". No es tracta de percepció, es tracta de realitat i si proliferen els sentiments antipolítics deu ser per la manca de credibilitat, credibilitat que per cert, es guanya amb l'exemple i la praxis diària. És del tot inadmissible pretendre donar lliçons de transparència, ètica i honestedat quan el desvergonyiment i la falta de respecte envers l'electorat es tradueix en una salmòdia d'arguments que ja ningú es creu perquè malgrat tot, les persones encara tenen la possibilitat de pensar, de moment no és anticonstitucional ni va en contra de la llei. Però que s'han cregut aquesta colla de personatges que de la política n'han fet el seu ofici sense cap mena d'escrúpol? Si tinguéssin la més mínima dignitat haurien de callar i plegar perquè sentir-los ofèn la intel·ligència, però sobretot haurien de deixar de tensar la corda perquè qualsevol dia es pot produir un esclat social de nefastes conseqüències. Arriba un moment en què la gent diu

prou. Les eleccions es guanyen per servir, no per servir-se'n, per complir els compromisos electorals i per fer tot el possible en benefici de la ciutadania. Mentre hi hagi gent que busca menjar en els contenidors d'escombreries alhora que es concedeixen pensions desorbitades i altres prebendes per la simple condició d'ex ... , aquesta banda de vividors no té cap mena d'autoritat per obrir la boca, alligonar i exigir res. Pel què fa a les forces polítiques catalanes, les que realment volen una Catalunya moderna i democràtica, penso que ja és hora de posar-se d'acord, encara que només sigui per una vegada a la història, és el què el país necessita.

12   ANTOLOGÍA DEL DISPARATE   17/4/2013

La "Antología del disparate" ha estat sempre el recull d'un buidat de respostes curioses extretes de preguntes que s'han plantejat en exàmens de diferents nivells acadèmics. Enguany però, a banda de les possibles respostes incorrectes que es poden trobar en els exàmens de les més variades disciplines, podem fer un recopilatori de "bajanades" procedents no precisament de respostes d'exàmens. Heus ací uns quants exemples: "En España hay una "percepción exagerada de la corrupción", "La fuga masiva de jóvenes se define como "movilidad exterior", "Basta la buena voluntad para crear un mecanismo que permita la inmersión ingüística acorde al

TC", "Los escraches son nazismo puro y reflejan un espíritu totalitario y sectario", "Hay quien quiere la dación de pago para comprar otro piso", "Los votantes del PP son los únicos que pagan la hipoteca", "El gobierno está preocupado por la creciente proliferación de sentimientos antipolíticos" ... En el supòsit que l'actual gover tingui un mínim de sensibilitat envers els problemes reals de la ciutadania, és evident que ha d'estar preocupat, però ha d'admetre que aquest estat d'ànim deu ser conseqüència de la manca de nivell, de categoria humana i de competència que de forma permanent posen de manifest una colla de personatges que es dediquen a la política, que en molts casos ostenten càrrecs de responsabilitat i que ben segur, la seva ineptitud és un impediment per desenvolupar qualsevol altra tasca fora d'aquest àmbit. El "disparate" més gran és l'ús que actualment es fa de la majoria absoluta.

13 CATALUNYA

30/4/2013

Fa 300 anys que no es vol entendre que Catalunya és una nació, se la considera propietat de l'Estat i com a tal se li aplica l'anacrònic "dret de conquesta" en forma d'un finançament injust basat en un concepte pervers de solidaritat que a molts ja els hi va bé. Qualsevol iniciativa sorgida a Catalunya no és ben vista i en els darrers temps

se la qualifica d'il·legal o d'anticonstitucional.

Esporàdicament es promouen campanyes anticatalanes aprofitant qualsevol pretext i es crea un sentiment de rebuig en aquells que desconeixen quina és la realitat. La llengua catalana és menyspreada obviant la riquesa cultural que com a qualsevol altra llengua representa, hi ha una obsessió per presentar el castellà com a llengua marginada quan la realitat demostra just el contrari, per tant, negar-ho és pura fal·làcia. No s'enten que persones no nascudes a Catalunya **entenguin Catalunya** i tinguin la voluntat d'integrar-se amb tota normalitat però es considera normal i s'aplaudeix que persones nascudes aquí es comportin com "bufons" alhora que no fan altra cosa que seguir consignes orientades a torpedinar la convivència més elemental fomentant enfrontaments, sortosament només dialèctics, i denunciant conflictes inexistents. Tenim la desgràcia de patir una plaga de personatges que a l'ampar de la democràcia viuen de la política, escenifiquen la seva preocupació pels problemes del país i ofenen la intel·ligència de les persones amb plantejaments sectaris carents de tot fonament i en ocasions adobats de falsedats, gestats sense cap mena d'escrúpol pels estratègies de torn, amb l'únic objectiu de perpetuar-se en la seva posició de privilegi. Per combatre aquesta xacra és del tot imprescindible una regeneració de la política, recuperar els valors democràtics autèntics, els comportaments ètics i l'honestetat.

Com a ciutadà estic fart de sentir bajanades per part del president del govern central, dels seus ministres, dels anomenats "barons", dels que li donen suport i especialment dels seus acòlits a Catalunya. S'ha arribat a un nivell de desvergonyment en els plantejaments que és ofensiu per la intel·ligència de les persones alhora que el grau d'impunitat manifest és insultant. Com a professor en exercici des de fa una colla d'anys estic fart de reformes i contrarreformes que no pretenen altra cosa que adoctrinar segons la ideologia del moment. No és raonable que una llei d'educació depengui dels criteris del govern de torn, formar i educar és quelcom molt més seriós i transcendent, comporta tenir uns objectius clars, recursos suficients i temps per desenvolupar tot allò que contempla una planificació basada en criteris pedagògics, no sectaris. No es pot jugar amb el futur de les persones que en definitiva és el futur del país. Com a català estic fart de què es negui que som una nació i de que la nostra llengua sigui menyspreada i perseguida. Les llengües, totes, són font de riquesa cultural i el fet de negar-ho només es pot atribuir a la ignorància o a la mala fe. Pel què fa a la qualificació d'insolidaris, la realitat demostra just el contrari (la Marató de TV3 n'és un bon exemple) i a banda de qüestions econòmiques, la història posa de manifest que Catalunya ha estat sempre un país d'acollida.

Publicació: **LA VANGUARDIA** (22/5/2013)